

EMILY
SULLIVAN

REBELKA
A ZÁLETNÍK

Láska potrebuje pravdu

EMILY
SULLIVAN

REBELKA
A ZÁLETNÍK

Preložila Zuzana Gašparovičová

IKAR

Emily Sullivan
The Rebel and the Rake

Copyright © 2021 by Emily Sullivan
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York,
New York, USA. All rights reserved.
Translation © 2023 by Zuzana Gašparovičová
Jacket design © 2023 by Matej Rudinský
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Rebel and the Rake
(Forever is an imprint of Grand Central Publishing,
Hachette Book Group, New York 2021)
preložila Zuzana Gašparovičová.
Redigovala Zuzana Trstenská.
Korigovala Silvia Zubeková.
Obálku navrhol Matej Rudinský.
Technická redaktorka Renáta Hrabušická.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2023
ako svoju 2090. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Michal Hrabušický.

ISBN 978-80-551-8945-1

„AK TO NEMYSLÍTE VÁŽNE, NEMALI
BY STE TO HOVORIŤ,“ ZAŠEPKALA.

Súhlasím.“

Slečna Sparrowová naňho mlčky hľadela, potom sa naklonila vpred, akoby sa chystala vstať. Rafe sa pokúsil odtiahnuť, ale ovinula mu ruky okolo krku. Rozšírili sa jej oči, zdanlivo ju jeho pohyb prekvapil, potom však stmavli, zastreli sa a zahoreli rovnakou túžbou, aká pulzovala jeho telom.

Zdvihol obočie. „Slečna Sparrowová, azda sa nepokúšate skompromitovať moju počestnosť?“

Na tvári pocítil jej skúmavý pohľad a v ušiach jej horúci, zrýchlený dych. „Len trochu.“

„Nuž,“ zazubil sa a jeho paža sa jej ovinula okolo pásu, „to vám asi môžem dovoliť.“ Vytiahol ruku z jej vlasov, pohladil ju po línii brady a nadvihol jej ju. „Len ku mne buďte nežná.“

Prisunula sa k nemu tak blízko, že sa ich ústa takmer dotýkali. „Pokúsím sa.“

*Pre C. Vďaka za spoločnosť.
A pre J. Ďakujem za všetko.*

POĎAKOVANIE

Ďakujem Junesse Viloriovej za to, ako veľmi ju môj príbeh nadchol, aj za jej rady. Amande Jainovej za to, že mi pomohla vymyslieť, ako príbeh zasadiť do Škótska. Počas celého roku 2020, keď som pracovala na tejto knihe, mali pre mňa virtuálne priateľstvá nesmiernu hodnotu. Ďakujem Rebelle Island a Slogging Thread za povzbudenie a motiváciu, skupine Romancing the 20's za podporu a pomoc, Elizabeth Everettovej za to, že mi venovala svoj vzácny čas a napísala o tejto knihe milé slová. Moja vďaka patrí aj vám, čitateľom, kritikom a tiež bookstagrammerom za to, že ste si našli čas na *Nezabudnutelného darebáka*. Dojalo ma vaše nadšenie pre knihu, ktorou som debutovala počas pandémie, len niekoľko mesiacov po pôrode, čo bolo náročné. Ťažko sa mi hľadajú slová, ktorými by som vyjadrila vďaka priateľom a rodine za podporu pri písaní. A zvlášť svojmu manželovi. Ďakujem za všetko. Navždy.

1. KAPITOLA

Október 1897

Na škótskom vidieku neďaleko Glasgowa

Sylvia Sparrowová prerušila prácu v zastrčenom kúte rozľahlej knižnice na hrade Blackwood a náhlivo zamierila jednou z mnohých starobyľých chodieb k salónu na poschodí. Nechcela prísť neskoro. Nezdalo sa jej nutné, aby sa na čaji zúčastnila aj ona, bezvýznamná spoločníčka lady Crawfordovej, a tak posedenia niekoľko posledných dní vynechala. Hostiteľ pán Wardale na tom však trval a dokonca ani Sylvia nenašla odvalu oponovať jednému z najbohatších mužov v Anglicku. Jej praktické kožené topánky klopkali po luxusnom koberci a ona sa v duchu modlila, aby ju nikto nezahliadol takú neupravenú.

Posledných niekoľko hodín prepisovala poznámky z obdobia druhého francúzskeho cisárstva v Paríži, o ktorom jej ráno rozprávala jej zamestnávateľka pani Crawfordová. Pri spracúvaní spomienok staršej dámy stratila pojem o čase. Život sedemdesiatničky poznačili ľubostné pletky, intrigy aj zlomené srdce. Keď známy vydavateľ prejavil záujem vydať jej memoáre a umocnil ho štedrým preddavkom, súhlasila. Nepatrilo to medzi bežné povinnosti spoločníčky, ale Sylvia si vycibrila zručnosti sekretárky, keď pomáhala svojmu zosnulému otcovi pri výskumnej práci. Navyše ju

to bavilo. Po ukončení štúdia na Somerville College sa počas krátkej stáže u jedného londýnskeho advokáta naučila skvele písať na stroji. V tejto činnosti sa ešte zdokonalila, keď prispievala svojim stĺpčekom do týždenníka sufražietiek. Tieto drobné detaily pri pohovore radšej vynechala.

Pani Crawfordová bola presvedčená, že si najala vzdelanú sirotu po vidieckom učencovi zo vznešeného, no schudobneného rodu. Nie ženu, ktorá si kedysi užívala nezávislý londýnsky život, bývala v ženskom penzióne, mala fascinujúcich priateľov a za sebou škandalózne aféry.

Sylvia sa rozhodla aj naďalej udržať svoju minulosť v tajnosti.

Než vstúpila do salóna, zastala pred veľkým zrkadlom v zlatom ráme, uhladila si niekoľko uvoľnených prameňov nevýraznej hnedej farby a utiahla si tmavomodrú viazanku. Hotovo. Vyzerala spoločensky prijateľne. Načo upozorňovať na to, že patrí k ženám, ktoré pochabo behajú po chodbách hradu? Musí byť čo najnenápadnejšia. Sylvia sa zhlboka nadýchla a zámerne spomalila krok.

Pán Wardale rád servíroval populudňajší čaj vo veľkom salóne zaliatom svetlom, ktorý bol súčasťou najnovšieho krídla sídla, postaveného počas regentského obdobia. Sylvia predtým tohto výstredného miliónára nepoznala osobne, ale často o ňom písali v obchodnej i v bulvárnej sekcii novín. Z toho, čo doteraz odporovala, bol verný povesti muža so zdravým apetítom do práce i zábavy.

Sylvia vstúpila do miestnosti a okamžite pohľadom vyhládala lady Georgianu Arlingtonovú, svoju kamarátku z detstva a zároveň neter pani Crawfordovej, ktorou sa stala sobášom. Vlastne tu bola vďaka Georgiane, a preto

nemusela žiť pod bratovou nadvládou alebo ešte v horších podmienkach.

Jej priateľka sa na opačnej strane izby zhovárala s ďalšími dvomi dámami. Všetky tri pôsobili v ležérnych šatách elegantne, ale Georgiana, ktorá sa pýšila skvelým vkusom a pôvabnou postavou, vyzerala ako vystrihnutá z módného časopisu. V porovnaní s ňou vyznievala Sylviina nenápadná tvídová sukňa a rovnako fádna vesta až krikľavo staromódne. Zastala kúsok od nej a zopála ruky, ktoré jej v sekunde zvlhli. Ostatné dámy si ju vôbec nevšimli, no Georgiana zachytila jej pohľad a nebadane prikývla.

Kým na ňu Sylvia čakala, predstierala záujem o jednu z mnohých malieb hnedého koňa na lúke.

„Hrozné, však?“

Prudko sa otočila. Po jej boku stál pán Wardale. „Nie, pane. Má... nuž... má v sebe isté arkadické čaro.“

„Nemusíte brať ohľad na moje city, slečna Sparrowová,“ zasmial sa. „Na zariadovaní tejto miestnosti nemám nijaký podiel. Všetky zásluhy patria predchádzajúcemu majiteľovi. Vlastne trvám na tom, aby sa tieto zásluhy pripísali jedine jemu.“ Uhladený hlas pána Wardala neniesol ani stopu po jeho prízvuku z detstva. Široko-ďaleko ho považovali za jedného z najšarmantnejších londýnskych starých mládencov – hoci trochu výstredného – a mnohé debutantky sa ho celé roky snažili neúspešne lapiť do manželskej pasce. Dokonca i v neskoršom strednom veku s plavými vlasmi husto popretkávanými striebornými prameňmi z neho vyžarovali vnútorná vitalita a sila, ktorá mu uberala na rokoch, ale občas liezla na nervy.

„A ja som si už myslela, že trpíte nadmerným záuj-

mom o buldogy a hnedé kone,“ pokúsila sa Sylvia o sarkazmus.

V tmavých očiach sa mu blysol náznak pobavenia. Naklonil sa k nej a povedal: „Keby som sa zaujímal o umenie, uisťujem vás, že moje chůtky by boli trochu... *eklektickejšie*.“

Sylvia mierne cúvla pred jeho pozornosťou a dvojzmyselnou poznámkou. Prečo sa, panebože, vôbec obťažoval konverzovať s ňou, keď sa miestnosť hemžila spoločenskou smotánkou, zaujímavou pre tých, ktorí jej dávali prednosť?

„Ako pokračuje vaša práca s pani Crawfordovou?“

„Veľmi dobre, pane.“

„Je to fascinujúca dáma. Teším sa, keď si prečítam jej memoáre.“ Uškrnul sa. Sylvii striaslo. Vyzeral ako šelma, ktorá sa pohráva s korisťou. „Ak niečo potrebujete – perá, papier, pásky do písacieho stroja –, bez váhania mi to povedzte.“

Sylvia pokývala hlavou. „Ďakujem. To je od vás milé.“

„Pekné popoludnie, pán Wardale.“ Georgianin hlas priniesol Sylvii okamžitú úľavu.

„Moja drahá,“ uklonil sa jej Wardale. „Myslel som, že ste sa pridali ku skupine, ktorá sa ráno vybrala na prechádzku k vodopádom.“

„Keď sa začali zbierať búrkové mraky, otočili sme sa.“ Hodila očkom po už modrej oblohe zaliatej slnkom. „Počasie je tu také premenlivé. Dúfam, že zajtrajší pokus nám vyjde.“

Georgiana bola okrem svojej dobrovoľníckej činnosti povestná aj zdanlivo nesmiernou húževnatosťou, ktorú vnášala do všetkého, čoho sa dotkla, či už plánovala dobročinný ples, alebo popoludňajší piknik. Túto vlastnosť

Sylvia nemala. Radšej by sa schúlila do kresla s dobrou knihou a šálkou čaju, než sa terigala po lese či tancovala na plese, niežeby ju na nejaký niekedy pozvali.

„Dobrý nápad.“

Vymenili si ešte zopár prázdnych zdvorilostných fráz, po ktorých sa od nich hostiteľ konečne vzdialil.

Keď bol z dohľadu, Sylvia si vydýchla. „Dala si si načas.“

„Keď lady Delacortová spustí, ťažko jej niekto skočí do reči. Nemyslím si však, že by ti diškurovanie s pánom Wardalom malo spôsobiť toľké útrapy.“

„Nie, len netuším, prečo som mu vôbec stála za povšimnutie.“

Georgiana sa na ňu pobavene pozrela, potom zmenila tému. „Teta Violet si všimla, že si meškala. Zasa si sa nevedela odpútať od práce, však?“

„Prechádzala som si poznámky z rána,“ priznala Sylvia. „Tvoja teta mi rozprávala o tom, ako sa zoznámila so svojím druhým manželom. S tým, ktorý sa poznal s Manetom.“

„Ach, áno,“ zachichotala sa Georgiana. „Ten gróf bol v skutočnosti synom nejakého úradníka. Milujem ten príbeh.“

„Myslím, že zo všetkých manželov bol jej najobľúbenejší.“

„Áno, previnil sa len tým, že si vymyslel novú identitu, aby na ňu urobil dojem. Ostatní traja toho zničili oveľa viac.“

Zosnulý pán Crawford, posledný, ako pani Crawfordová často zdôrazňovala, urobil pred odobraním sa na večnosť niekoľko zlých investícií, čo vlastne zapríčinilo, že sa rozhodla publikovať svoje memoáre.

„Ďalší dôvod pre doživotné starodievstvo,“ zavtipkovala Sylvia.

Georgiana ignorovala jej poznámku a nebadane ukázala na Sylviine ruky. „Zasa si zabudla na rukavičky.“

Sylvia zrumenela a rýchlo začala drhnúť z prsta atramentovú škvrtu. „Veru zabudla.“ Uplynula celá večnosť, odkedy mala dôvod zaoberať sa zdvorilostnými spoločenskými konvenciami. Zajtra si tie mizerné rukavice musí vziať. Doma v Hawthorne Cottage ich nenosila, pri domácich prácach neboli veľmi praktické.

Čo na tom záleží? Nikto by tá tu ani omylom nepokladal za dámu.

Nebola viac než len výborná sekretárka. Našťastie.

„Prichádza naša urodzená dáma,“ zamrmlala Georgiana.

Sylvia si rýchlo schovala ruky za chrbát a otočila sa, aby svoju zamestnávateľku pozdravila.

„Tu ste, slečna Sparrowová,“ nahlas vyriekla postaršia žena, kým sa k nim šuchtala. Sťažka sa opierala o palicu, akoby ju masívny náhrdelník, náušnice a náramky ťahali k zemi. Trvala však na tom, že ich bude nosiť pri každej príležitosti. Každý, kto ju vnímal ako vetnú starenu, rýchlo zistil, ako veľmi sa mýlil.

„Spolieham sa, že ste prešli zápisky z rána.“

„Takmer, pani Crawfordová. Musela som prerušiť prácu, aby som sa dostavila sem.“

Žena si sklamane odfrkla. „Pokúste sa ich prejsť do večera, nech mám čo čítať.“

Sylvia úctivo sklonila hlavu. „Samozrejme, madam.“

Pani Crawfordová si znovu odfrkla, tentoraz na znamenie súhlasu. „Potom sa u mňa zastavte,“ prikázala jej a hneď nato sa otočila k ďalšiemu hostovi.

„Vidím, že niekto chce príbeh na dobrú noc,“ zašepkala Georgiana.

Sylvia potlačila smiech. „Kto by jej to vyčítal? Mala si vidieť, ako jej žiarili oči, keď rozprávala o falošnom grófovi. Obzvlášť ma upozornila na to, že mal najväčšie *ruký*; aké kedy videla.“

Georgiana takmer vyprskla do smiechu, no podarilo sa jej vreckovkou zakryť toto pre dámu nedôstojné správanie. „Ach, tá stará dračica. Som rada, že sme sem prišli,“ dodala tlmene.

Pani Crawfordová trvala na tom, že ich Georgiana bude sprevádzať do Škótska. Argumentovala tým, že charita vikomtesu oberá o sily. Georgiana zdráhavo súhlasila, no urobila tak najmä kvôli Sylvii.

Sylvia už-už otvárala ústa, no jej odpoveď prerušil príchod slúžok, ktoré tlačili vozíky s čajom. Georgiana vrtko ustúpila z cesty. „Musíš ochutnať koláčiky s džemom.“

Keď zamierili k pani Crawfordovej, skupina mužov sediacych okolo masívneho kamenného kozuba vstala. Sylvia im spočiatku nevenovala ani pohľad. Rovnaká zmes neduživých aristokratov so slabošskou bradou ako v predchádzajúci deň. Pán Wardale nebol veľmi eklektický, pokiaľ išlo o spoločnosť, ktorá sa uňho schádzala. Skupina sa priblížila k vozíkom s čajom a Sylvia si všimla muža, ktorý tak okato zísal na poprsie prítomných dám, že mu dala súkromnú prezývku *lord chlipník*. Práve kohosi rozjarene potľapkával po chrbte. Jeho spoločník sa mierne hrbil, aby sa prispôbil priemernej výške *lorda chlipníka*, ale odrazu sa zasmial a vyrovnal, takže vystavil na obdiv každý centimeter svojej štíhlejšej, svalnatejšej postavy.

Ako mohol uniknúť jej pozornosti?

Na hrade Blackwood už boli niekoľko dní a Sylvia nenadábala na žiadneho vysokého, plecnatého muža s pevnou bradou. No vlastne ani nemala kedy, lebo robiť spoločníčku pani Crawfordovej si vyžadovalo trikrát jej zopakovať všetko, čo hovorili, a ešte si nájsť čas a priestor na pracovné povinnosti.

Keď sa na ňu muž zdvorilo usmial a rozťahol ruky, aby mohla prejsť, uvedomila si, že naňho bez okolkov zíza. Nielenže bol vysoký, statný a mal klasické črty, ale bol aj úplne dokonalý.

A veľmi dobre to vedel.

„Prečo ste zastali, dieťa?“ zahulákala pani Crawfordová ponad jej plece.

Sylvia na svoje nesmierne zahanbenie totiž náhle a nápadne zastavila.

Staršia žena mala síce problémy so sluchom, ale očami jastrila ako ostriež. Uprela svoj prenikavý pohľad na Sylviu. „Nehovorte mi, že ste v tej vašej dedinke nikdy nevideli pekného chlapa.“

Kristepane!

Sylvia sa zapýrila. Pani Crawfordová ju nechcela zámerne zahanbiť, len ju už v tejto fáze jej života nezaujímali taľafatky. Keby do miestnosti vstúpila banda krvilačných zbojníkov, pravdepodobne by sa spýtala, ktorý z nich je najlepší strelec. Mávla rukou ovešanou šperkami smerom k mužovi. „Budete mať dostatok príležitostí cíviť na pána Daviesa pri čaji presne ako my ostatní. Teraz si však potrebujem *sadnúť*.“

Sylvia sa zhlboka nadýchla, potom sa odvážila ozvať. „Samozrejme, pani Crawfordová. Ospravedlňujem sa.“ Uhla nabok, aby jej zamestnávateľka mohla prejsť, a vrhla opatrný pohľad na pána Daviesa. Jeho zdvorilý

úsmev skrýval náznak úšklabku a jemné vrásky okolo úst prezrádzali, že to robí často. Ich oči sa stretli na krátky, znepokojivý okamih, no dostatočne dlhý na to, aby si všimla, že jeho majú odtieň roztopenej čokolády. Davies z nej sklúzol pohľadom na Georgianu. Sylvia nadobudla dojem, že ju vyhodnotil ako nevyhovujúcu a bez rozpakov ju zavrhol.

„Lady Arlingtonová, pekné popoludnie,“ oslovil Georgianu sýtym barytónom, ktorý rozochvel Sylviino vnútro. „Ako vždy vyzeráte úchvatne.“

„Pravdaže, ďakujem vám,“ prijala kompliment s obvyklým pôvabom. „Nesmierne ma teší, že sa znovu stretávame, pán Davies.“

„Potešenie je obojstranné, mylady.“ Potom zvrátil obočie a naklonil sa k nej. „Dúfam, že si vaša teta nemyslí, že zabudnem na jej nemiestnu poznámku.“

Georgiana mu venovala jeden zo svojich povestných zvodných úsmevov. „Ach, drahý. Vidím to na súboj s pištoľami na úsvite,“ zavtipkovala. „Slečna Sparrowová, budete mi sekundovať?“

„Bude mi čťou,“ vyblabotala po trápnej pauze. Akoby už nebolo dosť ponižujúce, že ju pristihli, ako naňho zamilovane zíza, ešte sa musela aj dívať na to, ako flirtuje s Georgianou.

Bez slova odkrácala, poslušne si od slúžky vzala šálku s čajom a usadila sa vedľa pani Crawfordovej. Niekoľko ďalších hostí už sedelo, no jej nevenovali ani pohľad. Neprekážalo jej to. Spoločnícky nestáli za povšimnutie nikomu, azda len ich zamestnávateľom. Sylvia si obzerala pekne zariadenú miestnosť a Georgiana, zavesená do pána Daviesa, podišla k nim. Bez váhania odsunul stoličku vedľa Sylvie a ponúkol ju Georgiane. Pre Sylviu

to doposiaľ neurobil žiadny muž. Ani o to nestála. Bola nezávislá. Vedela si odsunúť prekliatu stoličku aj sama. Zovrelo jej však hrud', s veľkou pravdepodobnosťou za tento pocit mohla záviť. Sylvia naňho spoza závoja mihalníc vrhla ďalší nenápadný pohľad. Všimla si výrazné líčne kosti a silný, rovný nos. Bola v pokušení myslieť si o ňom, že je neskonale atraktívny, nebyť očividného nádychu nadradenosti, ktorý z neho vyžaroval. Lesklé, napomádované vlasy sa mu v popoludňajšom svetle trblietali. Boli o odtieň svetlejšie ako jeho oči a každý prameň dokonale ležal na svojom mieste. Nenašla na ňom chybu. Zakázala si o ňom takto premýšľať. Nemohol ju predsa priťahovať muž, ktorý venoval vlastnému výzoru toľko pozornosti, i keď sa mu to v konečnom dôsledku vyplácalo.

Georgiana ho obdarila oslnivým úsmevom. Jej bronзовé kadere žiarili viac než inokedy. „Ďakujem, pane.“ Opätoval jej úsmev a odstúpil od nej.

Sylvia si s úľavou vydýchla. Pán Davies sa konečne poberie preč aj so svojimi mužskými pôvabmi a ona sa o pár minút vráti do stavu, kde o jeho existencii nemala ani potuchy. Chlapík si však, nanešťastie, sadol presne oproti nej. Znova sa im stretli pohľady. Sylvii sa takmer nepodarilo skryť prekvapenie, ktoré jej vohnalo do tváre krv. Tomu darebákovi to, samozrejme, neušlo. Keď nadvihol jeden kútik plných pier, rozhodla sa radšej predstierať záujem o bohaté vzory na koberci. Vyzeral starožitne a draho, presne ako všetko zariadenie na hrade.

„Pán Davies,“ ozvala sa Georgiana svojím starostlivo modulovaným hlasom, „dovoľte, aby som vám predstavila slečnu Sparrowovú, spoločníčku mojej tety.“

Sylvia preglgla povzdych a zdráhavo zdvihla oči. Zno-

vu sa naňho bude musieť pozrieť. A tentoraz na dlhšie.

„Rád vás spoznávam,“ povedal a zaiskrilo sa mu v očiach. „Všimol som si, že ste sa udomácnili v knižnici.“

Sylvia sa zmohla len na prikývnutie. V hrdle jej narástla guča. Davies očividne očakával slovnú odpoveď, akej by sa mu malo pri spoločenskom rozhovore dostať, namiesto toho však potlačila obrovské nutkanie udržať si jeho pozornosť a odvrátila hlavu. *Nie*. Nech ju radšej považuje za hlupaňa. V tom okamihu sa objavila slúžka s podnosom teplých koláčov voňajúcich po škorici. Sylviu zaliala vlna vďačnosti. Vívala čokoľvek, čo mohlo odpútať jej pozornosť.

Práve sa chystala zahryznúť do koláčika, keď sa k nej Georgiana naklonila a zašepkala jej do ucha: „Pán Davies je mladším synom zosnulého grófa z Fairfieldu.“

Sylvia naňho ukradomky pozrela. Zhovárал sa s lady Taylorovou-Smythovou, očarujúcou vdovou, ktorej sa ani neuráčilo zobrať na vedomie Sylviinu prítomnosť. Zmocnilo sa jej sklamanie. Samozrejme. Zasa aristokratka. A ďalší dôvod, prečo ho ignorovať.

„Jeho matka však bola neslávne vychýrená herečka a ich manželstvo spôsobilo roztržku s grófovými staršími deťmi.“

To už bolo o trochu zaujímavejšie.

„Hovorí sa, že sa ako chlapec pred rokmi pod falošným menom pridral k námorníctvu. Po otcovej smrti sa začal oddávať záhaľčivosti a zábave. Odvtedy žil väčšinou v zahraničí, ale vlani na jar sa vrátil do Londýna a už stihol spôsobiť rozruch.“

Žena vedľa Daviesa sa koketne zasmiala, on na ňu vrhol lascívny pohľad. Sylvia si poľahky domyslela, čím ju zaujal.

„Neviem, prečo mi to hovoríš,“ zasyčala na priateľku.

Georgiana mykla plec. Aj toto gesto spravila so sebe vlastnou eleganciou. „Myslela som, že by si to rada vedela.“

Sylvia našpúlila pery. „To sa mylíš,“ trvala na svojom. Georgianu však nepresvedčila. „Ako povieš.“

„Čo si to tu šuškáte, mladé dámy?“ vyštekla pani Crawfordová a obe vylakala. Sylvii zabehol kúsok koláča a rozkašľala sa. Starena na ňu vrhla ustarostený pohľad, ktorý si nezainteresovaný človek mohol poľahky spliest s obrovským podráždením. „Nie ste chorá, však?“

Sylvia ešte niekoľko ráz zakašľala, kým sa jej podarilo zavrtieť hlavou. „Nie, pani Crawfordová. Ďakujem za opýtanie.“ Kútikom oka zahliadla, ako sa k nej Davies otočil.

„Ste si istá? Ste červená ako rak.“ Naklonila sa k nej a stlmila hlas, takže už nerevala, len kričala. „Je vám zle od žalúdka?“

Staršia žena sa neustále obávala o zdravie všetkých naokolo, len nie o svoje vlastné. Sylvia sa pred odpoveďou nadýchla, potom každé slovo vyslovila precízne a poriadne nahlas: „Ubezpečujem vás, že mi je dobre.“ Plecia pána Daviesa sa jemne zachveli.

Pani Crawfordová sa na ňu skúmavo zadívala. Sylvia ju zjavne nepresvedčila. „No, dobre. Ale nemusíte tu zostať dlho. Ak sa necítite vo svojej koži, dovoľujem vám odísť. *Okamžite*.“ Potom sa otočila k mužovi po svojej lavici a pustila sa s ním do rozhovoru.

„Ďakujem, madam,“ vyriekla Sylvia so všetkou dôstojnosťou, akú sa jej za daných okolností podarilo nazbierať.

Čokoľvek pána Daviesa sužovalo, zhoršilo sa to. Sylvia sa naňho úkosom pozrela, ale vyzeralo to, že sa *smeje*. Obdaril ju sprisahaneckým úsmevom, prirodzeným a úprimným. Na krátky okamih sa celá miestnosť s bo-

hatými, vyšperkovanými dámami, džentlmenmi vo vidieckych tvídových oblekoch a slúžkami, pobeťahujúcimi sem a tam, skrývajúcimi vyčerpanie, rozplynula. Existovali len oni dvaja. Vnorili sa do seba pohľadmi, akoby ich spájalo nejaké rozkošné tajomstvo, a vyslali k sebe obojstranné sympatie. Zalial ju až nebezpečne silný pocit vrúcnosti, akoby jeho pohľad prenikol cez dokonale skromný, zámerne nezaujímavý zovňajšok, ktorý si Sylvia zvolila, a odhalil jej skutočnú podobu.

Zrýchľil sa jej dych a takmer mu opätovala úsmev ako taká hlupaňa, ktorá túži len po tom, aby si ju všimol tento atraktívny grófsky synáčik. Čajová šálka, ktorú zvierala, zacinkala o tanierik a zvuk stlmil očarenie, ktorému na chvíľu podľahla.

„Predsa len pôjdem,“ prehodila smerom k pani Crawfordovej, no oči nespúšťala z Daviesa. Z tváre mu zmizol úsmev, len čo sa od neho odvrátila.

Pani Crawfordová iba roztržito mávla rukou, príliš zaujatá mužom po svojej lavici, ale Georgiana jej stisla zápästie. „Mám ísť s tebou?“

Jej solidárnosť Sylviu pobavila. „Nie. Prosím, zostaň tu a zabávaj sa.“

Georgiana otvorila ústa, aby jej oponovala, no potom zabľúdila pohľadom k pánovi Daviesovi a zdráhavo prikývla. „Pred večerou sa na teba prídem pozrieť.“

Sylvia jej pošepky poďakovala a vstala. Davies sa okamžite zdvihol, ostatní páni ho nasledovali, niektorí si popod nos šomrali pre chvíľkové nepohodlie. Mierne kývla hlavou a ospravedlnila sa. Zámerne sa však pohľadom vyhla Daviesovi. Prešla miestnosťou, ale pri každom kroku na sebe cítila jeho prenikavý pohľad. Horela jej šija. Uľavilo sa jej, až keď za sebou zabuchla dvere.

2. KAPITOLA

„Pán Davies?“

Rafe odtrhol pohľad od dvier a otočil sa k lady Taylorovej-Smythovej. Zrejme mu položila otázku, ktorú úplne prepočul.

Dopekla. To mu nebolo podobné.

„Prepáčte,“ povedal a venoval jej uhrančivý úsmev. „Mohli by ste mi to zopakovať?“

Rafe mal, našťastie, povest' nie veľmi bystrého muža. Ženu to viac pobavilo, než popudilo. „Pýtala som sa, či ste už v minulosti navštívili Škótsko,“ zaštebotala bez toho, aby tušila, čo spôsobilo jeho nepozornosť.

Zavrtel hlavou. „Bol som už takmer všade v Európe, ale severne od Yorku nikdy. Až do dneška.“

„Musí to byť pre vás zaujímavé.“ Barónkine zvodné tmavé oči sa vpili do jeho. „Chodím sem od detstva. Stará mama pochádzala z Glasgowa. Rada by som vás povodila po okolí, keby ste mali záujem.“ Tlmeným hlasom dodala: „Len my dvaja.“

Sugestívny tón jej slov mu jasne naznačil, čo by spolu robili. Stačilo päť minút v jej spoločnosti a už mu dávala nemravné návrhy. To sa mu naozaj stalo prvý raz.

Pokračovala opisom čarovných škótskych nížin a Rafe